

“A mi només em fa callar la mama!”

Els pagesos, els nostres pagesos, fallen menys del que els fallem nosaltres a ells

Passava poc de les dotze del migdia quan una vuitantena de tractors accedien a la Rambla de Figueres a través del carrer Nou. Els obria el pas un cotxe de la Guàrdia Urbana amb els llums blaus encesos. Era un moment d'emoció. Els pagesos, els nostres pagesos, aquells que fallen menys del que els fallem nosaltres a ells, havien pres la segona ciutat més gran de la demarcació amb les seves màquines de treball. A cavall dels tractors n'hi havia de tan emocionats com a peu a la Rambla. En l'entrada a la plaça es va veure més d'un pagès gravant amb el mòbil la rebuda que els feien.

Els pagesos van irrompre a la Rambla fent sonar les botzines, van donar la volta i van aparcar en forma de ferradura embolcallant el passeig deixant la Monturiola amb tractors a dreta i esquerra. Els pagesos havien minimitzat des d'aviat la línia que parteix l'Alt Empordà i el Baix Empordà i havien iniciat la marxa a les nou a Verges, D'aquí al polígon de Vilamalla per esmorzar, i cap a Figueres després. La Guàrdia Urbana va xifrar en 12.000 persones el nombre d'assistents a l'acte del migdia, que va fer-los reviure la mobilització del 3-O.

En els parlaments, el coordinador general d'Unió de Pagesos, Joan Caball, remarcava que no tot passa a Barcelona. “Al territori no som molts, però sí de molta qualitat”, afirmava. Caball va denunciar “la injustícia a la qual s'enfronten totes les persones condemnades, les acusades i les exiliades”, i va defensar que cal entendre el 18-O com un exercici massiu de desobediència. “Fem de la solidaritat la nostra millor arma!”

Francesc Moñino, de la Intersindical STP, va argumentar la convocatòria: “Ens diran que aquesta és una vaga política. Sí, és cert: exigir la derogació de les reformes laborals del 2010 i 2012 és política. Els drets socials no es pidolen, es conquereixen.” Pel portaveu de la Intersindical, la República catalana és una eina “imprescindible per derrocar el règim del 1978 i avançar cap a un horitzó de benestar i lluita social”.

Laia Rispau, de la Intersindical Alternativa de Catalunya-Ustec, el sindicat majoritari a l'Ensenyament, va explicar en el seu parlament que aquest 18-O era un dia “especialment emocionant” perquè a primària hi havia hagut un 77% de seguiment, i un 70% a secundària de Girona.

Però ahir era el dia dels joves. El parlament amb més futur van protagonitzar-lo Júlia Cañadas i Sira López, joves membres del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC). “Cap de les preses –explicaven– és culpable. La preparació d'un referèndum mai pot ser il·legal. Des del SEPC apostem per mobilitzar-nos massivament.” I proclamaven ben fort: “No ens aturarà res!” La Rambla era colonitzada ahir per molts joves independentistes. Com elles. L'independentisme sosté l'esperança en la mobilització continuada. Per això, els missatges més esperançadors brillaven en pancartes que duïen adolescents. Una d'aquestes pancartes ho resumia gairebé tot. Els joves no volen callar i es queixen a la seva manera: “A mi només em fa callar la mama!” Entesos?

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 19-10-2019, Pàgina 42

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1682753-a-mi-nomes-em-fa-callar-la-mama.html>